

Hovedsagen, er aldeles ikke det at undgaa at indbrage Herregaarde og Herregaardsmeierierne under denne Lov; det har jeg ikke Noget imod at de komme, men det som egentlig bliver afgørende i mine Tanker: Spørgsmaalet om, hvorvidt Loven skal finde Anvendelse paa et Meieri eller ei, er, om der til dette Meieri indkjøbes Mælk andet Steds fra, eller om der fra dette Meieri sælges Mælk. Det er det, som er det egentlige Afgørende, og derfor er det ogsaa, at § 14 indeholder Bestemmelsen om, at Amtmanden kan gjøre Loven anvendelig paa saadanne Bedrifter, altsaa ogsaa paa saadanne Meierier, hvorfra der sælges Mælk, og til hvilke der indkjøbes Mælk. For saa vidt man altsaa mener, at det er ubetrukkende, at det hedder at Loven „kan“ bringes til Anvendelse paa disse andre Bedrifter, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er en Bestemmelse, som aldeles ikke er truffen for at befri Herregaardsmeierierne, men en Bestemmelse, som er truffen for at befri de smaa Meierier fra at komme ind under Loven, og jeg skalde for saa vidt ikke have Noget imod, at man bestemte strengt, at den skalde finde Anvendelse paa ethvert Meieri, hvorfra der sælges Mælk, men det har jeg ikke troet, at der vilde være Stemning for i denne Sal, ligesom der heller ikke var det i Landsstinget, fordi man mente, at naar man gav Reglen paa denne Maade, blev Loven anvendelig netop paa en Mængde smaa Meierier, som man ikke kunde anse det for onseligt at anvende den paa. Fordi man i et mindre Meieri sælger en Smule Mælk, som man mener at kunne undvære, medens det iøvrigt ikke er et Fælles- eller Andelsmeieri, saa at skulle være undertastet Lovens Bestemmelser, vilde formentlig være en altså fræng Forholdsregel; derfor er det netop, for at ikke de smaa Meierier skulle komme ind under Loven, at man har stillet det fakultatit, saaledes som det er sst i § 14. Men det er, som den ærede sidste Taler bemærkede, aldeles ikke noget Punkt, der er et saadant Hovedpunkt, at Loven dermed skalde slaa eller falde, hvis man ikke vilde drage den Begrændsning. Er man først enig om, at der skal drages en vis Grændse, maa man se at finde det bedst mulige Udtryk for den. Jeg tror som sagt, at man ved nærmere at drøfte dette Spørgsmaal vil tage i Betænkning at give Reglen akkurat saaledes, at ethvert Meieri, det være nok saa lille, hvorfra der sælges Mælk, skal ind under Loven. Hvis imidlertid virkelig Rigsdagen maatte mene, at det kunde være rigtigt og forvarligt ikke at drage denne Grændse, saa kan jeg fra et hygieinist Standpunkt kun glæde mig berøver og finde, at det er meget godt, at

at man gaar saa vidt. Til disse Bemærkninger skal jeg paa dette Stadium indskrænke mig.

Berg: Det var af Frygt for, at der ingen Forhandling skalde blive om dette Forslag, at jeg for længe siden forlangte Ordet. Jeg finder, at Forslaget i Virkeligheden er en meget ustyldig Datter af Margarineloven, og det viser sig ogsaa, at man fra alle Sider i det Væsentlige er fornøiet med Lovens Indhold. Det, jeg ønskede at udtale her, er dette, at selv om der ikke skalde blive en Lov ud af de Forhandlinger, her føres, at Thinget dog vilde føre Forhandlingen saa vidt, at man udenfor Salen kunde have en Opfattelse af Thingets Mening. Der er nemlig i § 10 en Bestemmelse, som jo er alvorlig nok, idet det forlanges, at de Meierier, der ikke svarer Maal med Lovens Bestemmelser, skal omgjøres i Løbet af 9 eller høist 12 Maaneder. Selv om der, hvad der glæder mig at høre, ikke skal være mange saadanne, kan de dog give Eksempel for andre, medens Loven laa hen i Rigsdagen med Haab for Bedkommerde om, at den slet ikke skalde blive til Lov, og som den saa, kunde den komme til at omfatte mange flere saadanne Tilfælde, og de er altid vanskelige og beslagelige, og langt mere bekostelige, naar Loven saaledes skal have tilbagevirkende Kraft. Naar Forhandlingen derimod skrider saaledes frem, at alle de, der har med den Slags Ting at gjøre, altsaa ogsaa de, som staar i Begreb med at oprette nye Meierier — Forslagets § 11 — faar at vide, at selv om der ingen Lov kommer i Mar, og selv om der ingen kommer ad Aare, kan de slet ikke være sikre paa, at der ikke desuagtet kommer en Lov, og maaste endog saa meget sandsynlig en Lov af omtrent lignende, eller maaste skjærpst Indhold som denne, der med tilbagevirkende Kraft kræver det omgjort, bliver det noget Andet. Hvis det nu er Thingets Anskuelse, at disse Forholdsregler ikke kunne gjenføres uden en Lov, bliver en Lov nødvendig, for at gennemføre alle disse Bestemmelser, eller flere af dem, vil det give alle forstandige Bedkommende omkring i Landet fornøden Opfordring til nøie at overveie, om disse Bestemmelser Paragraf for Paragraf dog i Virkeligheden ikke ere saadanne, at de bør oplydes, saa at Loven, naar den en Gang kommer, ikke kommer til at genere, og saa har Forhandlingen her paa Rigsdagen dog gjort sin Nytte. Selv om man for Diebliffet siger: Vi vil slet ikke have denne Lov, vi finde det ikke fornødent, at det Offentlige griber ind i et Forhold, hvor den sunde Fornuft er saaledes